

тракийско светилище, посветено на тракийския царь-божество Ресъ. По-късно, въ християнско време тракийскиятъ царь билъ замѣненъ отъ християнския светецъ Илия, а и самата легенда добила християнски образъ.

На отредения за светеца день тукъ ставаль голѣмъ съборъ съ неизбѣжното езическо жертвоприношение. Въ ранна доба при жертвеното огнище идваль елень, който добритѣ хора, преди да заколятъ, оставяли да си отпочине и напоявали съ студена водица. Веднажъ еленьтъ много закѣснѣлъ, защото трѣбвало да дойде отъ далечни гори, тъй като неговиятъ родъ отъ крайбрѣжието билъ съвсемъ изтрѣбенъ.

Облѣно въ потъ и пѣна, милото животно се струполоило до жертвеника и извърнало морнитѣ си очи къмъ менчето съ водата. Ала палачтъ, възмутенъ отъ забавата, не искалъ повече да чака и заклалъ морното и жадно животно, доброволно дошло да се пожертвува за благо на човѣка. И за опрощение грѣховеѣ на самия палачъ. Следъ тази неблагоприятна постѣпка къмъ благородното животно, никакъвъ елень вече не се явилъ за доброволно жертвоприношение.

Хубавъ урокъ за неблагодарницитѣ!

Както казахъ, нѣкога тази легенда била свързана съ спомена за тракийския царь Ресъ. Той ималъ най-хубавитѣ коне въ свѣта. Като съюзникъ на троянцитѣ, загиналъ още въ първитѣ сражения около стениѣ на Троя. Неговата трагична сѣдба е възпѣта отъ Омира въ безсмъртната „Илиада“; възпѣта е и отъ римския поетъ Виргилия. Последниятъ оплаква Реса съ следнитѣ видения на Еней, другъ герой отъ Троянската война: